

черни очи почнаха да играятъ, като два черни дияманта . . . Да, Църне сѣкашъ се развеселяваше . . . И имаше, може би, защо : Дервентлиятъ вече все по бавно слагаше своитѣ юмруци, а и дваждъ си прѣпътна нозѣтѣ отъ умора, па почна несъзнателно да се дърпа назадъ . . .

Сарачитѣ почнаха да рѣмжатъ. Но удивлението бѣше у всички, та сѣкашъ никой още не се сѣпцаше, да пристъпни къмъ дѣло — да помогне на любимия старъ бабаитинъ, славата на Мюсюлманството въ цѣлия край, Мурада Дервентлиятъ. Ала тъкмо тукъ едно петнайсетъ годишно Турче се запали сѣкашъ, изпсува и, прѣди да го усети нѣкой, прѣпна—проврѣ се между нозѣтѣ на Църне . . . Стана нѣщо страшно : младиятъ Българинъ изведнажъ се прѣобрази на ужасенъ врагъ, изрѣмжа той като звѣръ, ритна та отхвърли хе, далечъ Турчето, па подскочи и се хвърли съ такъвъ тежъкъ юмрукъ вече право върху слѣпото око на Дервентлията, щото тоя се полюлѣ и се завали съ цѣлата своя грамадна снага като прѣсечено дърво. И

Изведнажъ се дигнаха въ въздуха жилавитѣ ржцѣ на нѣколко десетки сарачи.

— Тутунъ бре !—се изтрѣгна изъ устата на посраменитѣ и зли Турци.

Па впуснаха се тѣ върху непобѣдимия Църне ; впуснаха се, както се орли впускатъ на мърша, ала посрѣщна ги Църне, както вълкъ посрѣща кучета.

Почна се ужасно блѣскане, реване, псуване ; едни падаха съ кърви въ устата, други се прѣскунаваха и пакъ ставаха.

А Спиро Църне биеше, като яката псуваше все що е мило на невѣрниците, па най-послѣ, блѣдъ, отслабналъ, разтреперенъ, той разблѣска разяренитѣ Турци и се опита да търти на бѣгъ. Уви, кжсно бѣше : отъ всички страни се стичаха дѣ що имаше Турци